

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

31 март 1982 година*

„Мерки с равностоен ефект – ограничения на търгуването със спиртни напитки”

По дело 75/81

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО от страна на Cour de cassation de Belgique (Белгия), втори състав, в производството, висящо пред този съд между

Joseph Henri Thomas Blesgen, хотелиер, с местожителство в Bevercé, rue Mont 1, подсъдим, за който се явява адв. Jean Materne, avocat от адвокатурата на Лиеж, ищец по касационна жалба срещу решение, постановено на 4 ноември 1980 г. от Cour d'appel de Liège (Апелативния съд на Лиеж), наказателен състав,

и

Белгийската държава, за която се явява г-н министърът на финансите, чиито офиси са установени в Брюксел, rue de la Loi 14, преследване и експедитивност от г-н директора на митниците и акцизите за провинциите Лиеж и Люксембург, чиито офиси са установени в Лиеж, rue Louvrex 43, просител, за който се явява адв. Antoine De Bruyn, avocat при Cour de cassation,

относно тълкуването на членове 30 и 36 от Договора за ЕИО по отношение на белгийското национално законодателство, което забранява складирането и консумацията на спиртни напитки над 22° алкохолна сила във всички обществено достъпни места и в жилища, прилежащи към тях,

СЪДЪТ,

в състав: г-н J. Mertens de Wilmars, председател, г-н G. Bosco, г-н A. Touffait, г-н O. Due, председатели на състав, г-н P. Pescatore, г-н Mackenzie Smart, г-н A. O'Keefe, г-н T. Koopmans, г-н U. Everling, г-н A. Chloros и г-н F. Grévisse, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Reischl,

секретар: г-н P. Heim,

постанови настоящото

Решение

1. С решение от 18 март 1981 г., постъпило в Съда на 7 април 1981 г., Cour de cassation de Belgique е поставил, по силата на член 177 от Договора за ЕИО, два преюдициални въпроса относно тълкуването на членове 30 и 36 от Договора за ЕИО, което да му даде възможност да прецени дали определени разпоредби от

* Език на производството то: френски.

белгийския закон от 29 август 1919 г. относно продажбата и консумацията на алкохол са съвместими с правото на Общността.

2. Тези въпроси са били повдигнати в рамките на наказателно преследване, образувано от белгийските органи срещу съдържател на ресторант, преследван за складиране и продажба, в нарушение на членове 1, 2 и 14 от посочения по-горе закон, в своето заведение, в качеството си на търговец на напитки за консумация на място, спиртни напитки чиято алкохолна сила надвишава 22° при температура от 15 °С.

3. Както пред Cour de cassation, така и в неговите становища, представени пред Съда на ЕО, подсъдимият твърди, че дори и да са се прилагали, без разлика към местни и към внасяни продукти, правилата, определени от членове 1 и 2 от Закона от 29 август 1919 г., представляват мерки с равностоен на количествени ограничения ефект при вноса на спиртни напитки, противоречащи на член 30 от Договора за ЕИО. Тези мерки освен това не могат да бъдат обосновани от никоя от причините, изброени в член 36 от Договора, и по-специално закрилата на здравето и живота на хората, тъй като е нямало определена и съществуваща необходимост от тях, която би била призната като такава в цялата Общност.

4. Като счита, че спорът повдига проблеми относно тълкуването на правото на Общността, Cour de cassation de Belgique е поставил пред Съда следните преюдициални въпроси:

1. „Трябва ли понятието „мерки с равностоен на количествени ограничения ефект върху вноса”, което се съдържа в член 30 от Договора за създаване на Европейската икономическа общност, да се тълкува в смисъл, че забраната, определена в тази разпоредба обхваща:

а) законодателните мерки, които забраняват консумацията, продажбата или предлагането, дори безвъзмездно, на спиртни напитки (тоест напитки със алкохолна сила повече от 22 градуса при температура от 15 °С) за консумация на място във всички обществено достъпни места, по-специално в заведения за консумация на място, хотели, ресторанти, места за забавления, магазини, малки магазинчета, кораби, влакове, трамваи, гари, работилници или работни места, както и на обществени улици, дори ако такава забрана се прилага без разлика към местни и към внасяни продукти и няма за цел да защитава националното производство?

б) Законодателните мерки, които забраняват на лицата, продаващи напитки за консумация на място, да складираат всякакви количества от каквито и да е спиртни напитки (в смисъла посочен по-горе) или на места, до които имат достъп потребителите или в другите части на помещенията и в други прилежащи жилища, дори ако такава забрана се прилага без разлика към местните и внасяни продукти и няма за цел да защитава националното производство?”

2. В случай на утвърдителен отговор на първия въпрос, „трябва ли понятието мерки, „основаващи се на съображения ... за закрила на живота и здравето на хората”, което се съдържа в член 36 от Договора за създаване на Европейската

икономическа общност, да се тълкува в смисъл, че мерките, както са описани в букви а) и б) от първия въпрос могат или трябва да се считат като обосновани от основанията, изложени по-горе в настоящия диспозитив?”

По първия въпрос

5. С първия въпрос се пита дали понятието мерки с равностоеен на количествени ограничения ефект върху вноса, както е посочено в член 30 от Договора за ЕИО, включва също така и мерките, които забраняват консумацията срещу заплащане или безвъзмездно, въпрос 1, буква а) и складирането, буква б) във всички обществено достъпни места, в други части на помещението и в прилежащите към тях жилища, на спиртни напитки с повече от 22° алкохолна сила, дори ако такава забрана се прилага без разлика към местните и внасяните продукти и няма за цел да защитава националното производство.

6. Според белгийското правителство, въпросния закон не попада под забраната на член 30 от Договора за ЕИО, защото няма ограничително действие върху търговията в Общността, при отсъствие на всякаква дискриминация между внасяните и местните продукти. Целта на Закона от 29 август 1919 г. е основна и представлява част от борбата срещу алкохолизма. Белгийското правителство посочва, че забраната за складиране и консумация на място на някои спиртни напитки на обществено достъпни места, се счита за част от борбата с алкохолизма и неговото разпространяване, и по-специално цели да предпази младите хора от неговото вредно въздействие, както от индивидуална, така и от социална гледна точка. Следователно, представлява законосъобразен избор на социална политика в съответствие с целите на основните интереси, преследвани от Договора. Отсъствието на правна уредба на Общността по въпроса, обосновава националните действия дотолкова, доколкото се считат за необходими, за да отговорят на императивни изисквания, които, във всеки случай, имат предимство пред изискванията за свободното движение на стоки.

7. Съгласно член 30 от Договора за ЕИО, количествените ограничения върху вноса и всички мерки с равностоеен ефект са забранени в търговията между държавите-членки. От това следва, че всяка национална мярка, която може да попречи, пряко или непряко, фактически или потенциално, на търговията в Общността, трябва да се разглежда като мярка с равностоеен на количествени ограничения ефект. Както Съдът е посочил в свое решение от 10 юли 1980 г. (по дело Комисия/Френска република, 152/78, Recueil 1980 г., стр. 2299), законодателство относно търговията с продукти, дори и да не засяга пряко режима на внос, може, според обстоятелствата, да засегне възможностите за внос на продукти от други държави-членки, и по този начин да попадне под забраната на член 30 от Договора.

8. От друга страна, съгласно член 3 от Директива №70/50 на Комисията от 22 декември 1969 г. (ОВ L 13, 19.1.1970 г., стр 29) относно премахване на мерките, които имат ефект, равностоеен на количествени ограничения при вноса и не са обхванати от други разпоредби, приети в изпълнение на Договора за ЕИО, забраната на член 30 от Договора за ЕИО обхваща също националните мерки, които ръководят търгуването на продукти, дори еднакво приложими към местни и към внасяни продукти, когато тяхното ограничително действие върху

свободното движение на стоки надвишава действието, присъщо на търговска правна уредба.

9. Такъв обаче не е случая със законодателна разпоредба, която се отнася само до продажбата на силни алкохолни напитки за консумация на място във всички обществено достъпни места, и която не се отнася до други форми на търгуване на същите напитки. Трябва да се отбележи, освен това, че ограниченията, наложени върху продажбата на засегнатите спиртни напитки, не правят никаква разлика, основана на тяхното естество или произход. Следователно такава законодателна разпоредба всъщност не е свързана с вноса на продукти, и поради тази причина, не е от естество да възпрепятства търговията между държавите-членки.

10. Същите съображения се прилагат и за забраната за складиране на спиртни напитки в места, съседни на обществено достъпни помещения. Дотолкова, доколкото тази разпоредба е допълнителна към тази на забраната за консумация на място, нейното действие не може да ограничи вноса на продукти с произход от други държави-членки.

11. На първия въпрос следователно трябва да се отговори, че понятието мерки с равностоен на количествени ограничения ефект върху вноса, посочено в член 30 от Договора за ЕИО, трябва да се счита в смисъл, че забраната, предвидена в тази разпоредба, не се отнася до национална мярка, която се прилага без разликата към местни и внасяни продукти, като забранява консумацията, продажбата и предлагането, дори безвъзмездно, на спиртни напитки с определена алкохолна сила, за консумация на място във всички обществено достъпни места, както и складирането на такива напитки, както в местата, до които потребителите имат достъп, така и в другите части на помещението и в жилищата, прилежащи към тях и дотолкова, доколкото тази забрана е допълнителна към забраната за консумация на място.

По втория въпрос

12. Тъй като втория въпрос е поставен само в случай на утвърдителен отговор на първия въпрос, то той не изисква разглеждане.

По съдебните разноси

13. Разходите, направени от правителствата на Кралство Белгия, на Френската република и на Обединеното Кралство, както и от Комисията на Европейските Общности, които са представили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване.

С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националния съд, последния следва да се произнесе по съдебните разноси.

По изложените съображения, Съдът реши:

Понятието мерки с равностоеен на количествени ограничения ефект върху вноса, посочено в член 30 от Договора за ЕИО, трябва да се счита в смисъл, че забраната, предвидена в тази разпоредба, не се отнася до национална мярка, която се прилага без разликата към местни и внасяни продукти, като забранява консумацията, продажбата и предлагането, дори безвъзмездно, на спиртни напитки с определена алкохолна сила, за консумация на място във всички обществено достъпни места, както и складирането на такива напитки, както на местата, до които потребителите имат достъп, така и в другите части на помещението и в жилищата, прилежащи към тях и дотолкова доколкото тази забрана е допълнителна към забраната за консумиране на място.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 31 март 1982 година.

Подписи